

Den Indstilling, som er gjort under Nr. 1, er tiltraadt af 4 af Udvalgets Medlemmer fra Landstinget og 6 fra Folkethinget. Et Mindretal, bestaaende af 1 Medlem fra Folkethinget, har gjort en særlig Indstilling, som gaaer ud paa at tilbageføre Bestemmelsen i § 9 i dens oprindelige Form, som den var foreslaaet af den afdøde Justitsminister ved Behandlingen i Folkethinget. 3 ærede Medlemmer af Udvalget fra Landstinget have ikke tiltraadt Majoritetens Indstilling, men have dog vist den Resignation ikke at gjøre nogen særlig Indstilling, hvilket vist maa paastaaes, da det i saa Tilfælde vilde have gjort Afstemningerne noget mere indviklede. Det er nu muligt, at det ærede Landsting vilde have foretrukket — da der dog ikke har vist sig en fuldstændig Overensstemmelse mellem Landstingets Medlemmer i Udvalget — at vi alle 7 havde uforandret fastholdt Bestemmelsen, saaledes som den blev vedtaget ved Sagens foregaaende Behandling her. For mit personlige Vedkommende har jeg imidlertid allerede tidligere bemærket, at naar jeg modtager Valg som Medlem af et Fællesudvalg, anseer jeg mig stærkt opfordret til at søge ved Overenskomst bragt en Mægling tilveie imellem de forskjellige Ansøgere. Det er ikke min Mening, at en saadan Opfattelse skulde være en nødvendig Følge af Grundlovens § 57, som om det skulde være formeent et Medlem af et saadant Fællesudvalg at fastholde uforandret den Beslutning, han tidligere var kommen til, men jeg har kun villet fremsætte min Subjective Ansøelse om, hvad der i Regelen er det Ønskelige i et saadant Tilfælde. Dog maa jeg tilføie, at jeg ikke vilde være tilbøielig til at gaae ind paa en saadan Overenskomst, naar den ikke kunde naaes uden med Opgivelse af, hvad jeg maatte ansee for principielt, hvorimod jeg vel vilde kunne gaae ind paa en Modification af underordnede Punkter. Jeg skal nu søge at vise, at det forholder sig netop saaledes i det her foreliggende Tilfælde. Det vil erindres, at Forslaget om en Prøve af Reformen angaaende Justitsbetjentenes Gagering oprindelig blev fremsat af den daværende Regjering ved Finantslovens Behandling i Folkethinget. Hvis dette ikke havde været Tilfældet, hvis Forslaget ikke

var fremkommet fra Regjeringen, saa vilde jeg ubetinget have stemt imod det. Jeg anerkjender ikke noget af Thingene berettiget til igjennem Finantsloven at gjøre Forsøg paa at administrere eller paa at fremtvinge Lov. Da Sagen kom her for i Landstinget, gjorde der sig den Ansøelse gjældende, at den hele Bestemmelse maatte betragtes som en Bemindigelse for Justitsministeriet til at foretage en Prøve, indenfor den i Bevillingen anviste Grændse, med at sætte Justitsembedsmændene paa fast Gage, hvorved det blev fastholdt, at disse Gager maatte ansees at være gjældende, indtil de ved en endelig Lønningslov bleve forandrede. Imidlertid var den Affattelse, hvori Forslaget foresaa, ikke saa aldeles klar, at den ikke skulde kunne gjøre en anden Udbydning mulig, og der blev derfor ved en Endring her i Landstinget forsøgt paa at gjøre Tingene aldeles klar og tydelig. Da Sagen saaledes vendte tilbage til Folkethinget, viste det sig imidlertid, at Folkethinget havde opfattet Sagen paa en anden Maade, idet det ikke blot heri vilde see en Bemindigelse til en Prøve, men ligesom gjorde Paastand paa at have Ret til igjennem de aarlige Finantslove at regulere Gagerne, hvis Ministeriet skulde sætte dem anderledes, end Thinget fandt passende. Hvis denne Paastand havde fundet Medhold hos de to andre Dele af den lovgivende Magt, saa troer jeg rigtig nok, at der vilde have været en dårlig Udset til, at en almindelig Lønningslov snart skulde udførelse; thi det er jo klart nok, at der da ikke kunde være en stor Opfordring for Folkethinget til at gaae ind paa en saadan Lønningslov, naar det stod i dets Magt igjennem Finantsloven for hvert enkelt Embede, efterhaanden som de bleve ledige, at fastsætte Gager igjennem en Række smaa Gagelove i Form af Finantslopparagraffer, paa hvilke de andre Dele af Lovgivningsmagten da ikke vilde kunne faae den Indflydelse, som maatte tilkomme dem med Hensyn til de Spørgsmaal, der skulde finde deres Løsning i en særlig Lønningslov. Denne Paastand kunde altsaa ikke gives Medhold fra Landstingets Side, og det saameget mindre, som der egentlig slet ikke ved Sagens Ordning, som Landstinget havde kendt sig den, paaførtes Statskassen nogen som helst Udgift; thi det